

Wendy Francis

VIISAKAS
KÄITUMINE

Originaali tiitel:
Wendy Francis
Best Behavior
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Wendy Francis
Quote from „Parents Are The Real Graduates“ by Erma Bombeck
printed with permission from the estate of Erma Bombeck.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E03393021
ISBN 978-9949-82-735-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Eva Kayle

„Koolilõpupäev mõjub täiskasvanutele rängalt.
Nad lähevad aktusele lapsevanematena,
koju tulevad oma lastega samaväärsetena.
Pärast kahtkümmend kaht aastat
laste kasvatamist on nad töötud.“

Erma Bombeck

ÜKS

Neljapäeva hommikul on väljas peaaegu kakskümmend kaks kraadi sooja ja temperatuur kerkib, kui Meredith Parker kaalub, milliseid tuhandetest soovitatud kohtadest ta tahaks enne surma külastada. Ta küll ei kavatse lähiajal surra, aga tal on vaja millegagi mõtteid hajutada. Enda arvates on ta käinud juba päris paljudes kohtades: Yosemite (hingemattev, nagu reklaamitud), Niagara juga (tema arvates ülekiidetud ja *külm*) ja San Francisco (kena, võluva hipiõhustikuga). Viimase neljakümne kuue aastaga pole ta aga jõudnud eksootilisematesse paikadesse, nagu Tahiti, Rooma või Šveitsi Alpid. Ehkki kui järele mõelda, suusatada Meredithile eriti ei meeldi, nii et Alpid võib vist nimekirjast maha tõmmata. Rooma oleks tore – kogu see ajalugu ja pasta – ja vein! Kui piisavalt kaua otsida, leiab ta kindlasti soodsate pakkumiste veebilehtedelt odavaid pileteid. Jah, ta on üsna kindel, et suudab veenda oma abikaasat Joeli, et Rooma peaks olema nende esimene rahvusvaheline sihtkoht, uus roheline knopka nende „Kus te käinud olete?“ kaardil, mis ripub kabinetiseinal. Seda muidugi siis, kui lapsed on end oma uutest kodudes sisse seadnud.

Laste peatse lahkumise peale mõeldes nõõrib Meredithi kõri kokku. *Milleks?* mõtleb ta. Mitte mingisugune kogus mõttemänge ei suuda panna teda unustama tänase sõidu tegelikku eesmärki. Tema, Joel ja tema ema Carol sõidavad tuttavat teed mööda New Havenist Bostonisse nagu kümneid kordi varem, puud akende taga smaragdrohelise kardinana mööda lipsamas.

Aga see nädalavahetus saab olema erinev.

See nädalavahetus tähistab kaksikute ülikooli lõpetamist, sündmust, mis tundus mõned aastad, isegi mõned kuud tagasi võimatult kauge. Homme saavad tema lapsukesed, kellest ta üht hoidis ühel ja teist teisel käel, raske tööga teenitud diplomid ja astuvad ametlikult laia maailma, teisisõnu täiskasvanuelli.

Eelmisel õhtul, kui Meredith käis oma raamatuklubis, oli ruumis valitsenud eelseisva nädalavahetuse eel rõõmus sumin. „Sa oled ilmselt uhkusest lõhkemas!“ hüüatas sõbranna Lauren. „Uskumatu, et Cody ja Dawn juba lõpetavad. Nii põnev.“ Ja Meredith oli noogutanud, nagu ka tema oleks sellest ebatõenäolisest faktist rabatud.

Jah, ta on kaksikute üle väga uhke, aga see hetk oli kibemagus. Cody lendab peagi Põhja-Dakotasse, et Bismarcki keskkoolis ajalugu õpetada, ja Dawn Chicagosse tööle reklaamifirmasse. Lapsed on siis nii kaugel, et sama hästi võiksid nad elada Bangkokis. Ehkki Meredith teab, et see on irratsionaalne, tabab teda tunne, et pärast seda suve ei näegi ta enam oma lapsi.

Nojah, eks tema ise on ka oma elus nurga peal või kui täpsem olla, siis ristteel. Silme ette kerkivad kujutluspildid kaheaastasest pontsakast Codyst talle sülle jooksmas või väikesest Dawnist, kes palub veel kord tekki peale panna. Ta tunneb ikka veel, kuidas väikesed käed tema ümber põimuvad, armastus lausa käegakatsutav, nii et ta oli arvanud, et süda hüppab tema rinnust nende rindu. Kuidas on võimalik, et tema lapsukesed sel nädalavahetusel ülikooli lõpetavad?

Laureni kommentaari peale oli Meredith raamatuklubi liikmeid – kes tött-öelda harva arutasid loetava raamatu üle – silmitse nud ja taibanud ehmatusega, et erinevus tema ja sõbrannade vahel venib järsku tema ees nagu tohutu haigutav kuristik – Meredith peab oma lastega lõplikult hüvasti jätma, samas kui naabritel on veel mitu aastat laste kasvatamist ees ootamas.

Lauren oli teda sõbralikult õlale patsutanud, nagu suudaks Meredithi mõtteid lugeda, ja andnud talle suure klaasitäie Chardonnayd, mille Meredith tänulikuna vastu võttis. Võib-olla, lubas ta endal mõelda, on Laurenil õigus. Võib-olla *saab* see nädalavahetus olema põnev, meeldiv nagu korralikult voodile pandud lina. Torka see inime ne siia nurka, teine sinna, *silu, silu* ja kõik saaksid kenasti läbi.

Arvestades tema kärgperet, kahtles Meredith selles sügavalt. Tema endine abikaasa Roger toob kaasa Lily, kellega on pool aastat abielus olnud. Ja kuigi Meredith oli leppinud *mõttega*, et Roger pärast kõiki neid aastaid uuesti abiellus, tundus see uus abielu kuidagi sunnitud, nagu oleks mees ostnud uued golfikepid, mida tahab innukalt ülejäänud perekonnale näidata.

„Tean. Hullumeelne, eks?“ oli Meredith läbi häda vastanud, võttes lonksu. „Kaksikud on ametlikult täiskasvanud.“

Laurenil, kes on äriõiguse jurist, on kaks väikest tüdruku, kuuene ja kaheksane, keda Meredith jumaldab ja ühel päeval röövida unistab. (Ta kinnitab endale, et see poleks inimrööv, sest nad on kõik naabrid ja ta küsiks Laurenilt enne, kui tüdrukud enda juurde kolib.) Seni aga aitab ta tüdrukutega alati kui vaja, tavaliselt pärast kooli, kui Lauren on pikalt tööl ja Meredith oma vahetusest vastsündinute intensiivraviosakonnast kodus. Tüdrukud on läbi ham mustanud, et ta on järeleandlik, ja teavad väga hästi, et ta ostab neile jäätist, küpsetab šokolaaditükkiidega küpsiseid ja vaatab kõiki jubeda id merineitsifilme, mis internetis kättesaadavad on. Nad kutsuvad teda tädiks, mis paneb Meredithi südame paisuma ja samal ajal valutama.

Vahel soovib ta, et nad Joeliga oleksid lapsi saada üritanud, kuigi ajastus ei olnud just hea – nad kohtusid alles siis, kui Meredith hakkas neljakümneseks saama – ning uue beebi ja kaksikute vahele oleks jäänud rohkem kui kümneaastane vanusevahe. Vähemalt ta siiski kuuleks kodus laste hääli, saab kedagi balletitundi viia või aidata raamatu kokkuvõtet kirjutada. Ehkki vahel oli see masendavalt kurnav (viiendas klassis vahukommidest ehitatud Taj Mahal oleks ta peaaegu hauda viinud), tunneb ta puudust emakohustustest, mida temalt kunagi oodati, ja nende puudumine laskub võõra rabeledusena kontidesse.

Teoreetiliselt saab ta aru, et kaksikud lendasid pesast välja neli aastat tagasi, kui astusid ülikooli, aga see oli teine asi. Lapsed helistasid iga pühapäeva õhtu ning tema ja Joel võisid nädalavahetustel neil külas käia. Õnneks olid mõlemad lapsed otsustanud minna Bostonis samasse kolledžisse, nii et hetke ajel tehtud külaskäigud olid naeruväärselt mugavad. Aga minna nii kaugele tööle, et ta näeb neid võib-olla ainult tänapühade ja jõulude ajal? Meredith tõepoolest ei teadnud, kuidas ja kas üldse saab ta sellega hakkama.

Õnneks olid nende lapsed kasvanud normaalseteks – enamgi veel – olenemata sellest, milliseid probleeme Meredithil ja tema eksabikaasal Rogeril omavahelistes suhetes olla võis, ning Meredith lubab endal nüüd selle mõtte juures veidi lõõgastuda. Dawnist, kes oli puberteedieas tõeliselt keeruline laps, on saanud ilus noor naine. Möödas on ajad, mil iga Meredithi märkus tüdruku silmi pööratama pani, ja hoolimata õnnetust vahejuhtumist ülikoolis eelmisel aastal õnnestus Dawnil *cum laude* lõpetada. Cody – Meredithi huuled paotuvad muigeaks, kui ta kujutleb poega lõpurüüsi üle lava kõndimas – lõpetab Phi Beta Kappana*. Pealegi on sellest

---

* Phi Beta Kappa Society – USA vanim akadeemiline auühing. *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

sügisest poja nimel kooli kõigi aegade väravate rekord, nii et tema jalgpallimeeskonnal oli viieteistkümne aasta parim hooaeg. Cody on oma väikeses Uus-Inglismaa ülikoolilinnakus saanud tuntuks ja tema emana tunneb Meredith end üsna uhkena. Tema ju oli see, kes valmistas väsimatult proteiinijooke ja vedas poega sadadesse keskkooliaegsetesse trennidesse. Tema oli see, kes lasi oma ilusa kabineti muuta jõusaaliks, mis oli neli aastat täis haisvaid tosse ja hantleid.

Kui ta üldse midagi sügaval südames teab, siis seda, et ta on hea ema, kes on kasvanud töökad ja sitked lapsed. Ta kujutleb end hinge kinni hoidmas, kui lapsed üle Boltoni lava kõnnivad, nagu siis, kui nad tegid esimesi ebakindlaid samme köögipõrandal, Cody pikkade otsustavate sammudega ees ja Dawn mõned sammud tagapool, keel pingutusest sõlmes. Meredith on nende üle tohutult uhke ja tõtt-öelda ka iseenda üle. Ta ei hüljanud oma lapsi nagu Roger, kui mees otsustas pista oma peenise kohta, kuhu see ei kuulunud, aga see oli peaaegu kümme aastat tagasi, vana asi – Meredithi mõtetes pigem nagu rahumeelne ojake kui mäslev jõgi.

Ta trummeldab sõrmedega käetuge, kui auto teed jätkab. Kui tihti on tema ja Joel sõitnud kooli juurde laste võistlustele või neid sööma viima? Kindlasti rohkem, kui ta kokku lugeda suudaks. Vahel harva tuli tema ema Carol ka nendega kaasa, et lapselapsi vaatamas käia. Nüüd istub ema tagaistmel, käed tugevasti koos helmestega käekoti peal, milles on kaks sularaha täis ümbrikku. Lõpukink. Pagasiruumis on nende kohvrid, mõned pakkimiskastid ja teip (igaks juhuks) ning kaksikute lõpukingid.

Meredith on sel nädalal ilmateadet vaadanud umbes sada korda ja iga kord on ennustus lubanud päikest, lisaks mai keskpaiga kohta harjumatult sooja temperatuuri. Kui meteoroloogid ei eksi, on homme – lõpupäeval – õhuniiskus 90 protsenti. *Vihm ilma vihma-piiskadeta*, mõtleb Meredith. Hetkel ei ole seda küll kuidagi võimalik

uskuda – valgete pilvetuttidega sinine taevaskohev tekki.

„Jumal tänatud, et nädalavahetuseks vihma ei lubata.“ Ta pöördub Joeli poole, kelle käed on roolil kella kümne ja kahe suunal. „Võiks hullem olla.“

„Jah.“ Mees muigab. „Minu väike optimist. Kuigi ma kujutan ette, et mõned ootamatud tormi-iilid võivad ikka tekkida, kui saad aru, mida ma mõtlen.“

Meredith laksab talle vastu käsivart, jämedat biitsepiist, mis on nagu lohutamiseks loodud. „Lõpeta. See pole naljakas.“

Ta teab, millele mees viitab. Reedest pühapäevani jagavad nad nädalavahetust mitte ainult laste, vaid ka Rogeri, Lily ja Rogeri sugulastega. Piisavalt võimalusi metafoorilisteks äikesetormideks ja välgunoolteks. Meredith on sundinud Joeli lubama, et mees on nädalavahetuse ajal osavõtlik, ükskõik kui talumatuks Roger mõne kokteili järel võib muutuda või kuitahes paljastavaid riideid Lily kannab.

Meredith ise on otsustanud viisakas olla. Lily on normaalne, kui võrd eksabikaasa kaksikümne aastat noorem naine normaalne olla saab. Tal on pikad süsimustad juuksed, püstine sirge nina ja tagumik, mis ei võdise. Lilyt vaadates on Meredithil tunne, et ta vaatab erksinist valgust, mille eest peab silmi kaitsma, aga mida vaatamast ta ikkagi ei suuda hoiduda. Lily rinnad on nii täiuslikud, et kui Meredithi esimest korda talle tutvustati, avastas ta, et soovib käe üle kõõgisaare sirutada ja ühte rinda pigistada, veendumaks, et need on implantaadid, petised.